

"לא לדחוף, אֵתָה שָׁם, ראש עץ-שוקולד!" צעק
ביסקויט מימין.

"לא דַּחֲפָתִי," הִתְנַשֵּׁם שׁוֹקוּ בְּכַבְדוֹת וְהִתְאַמֵּץ
לְהַמְשִׁיךְ לַעֲמוֹד עַל רַגְלָיו הָעֵיפוֹת, בְּזִמְנֵן שֶׁהִרְכַּב
לְהוֹבֵלֵת סוּסִים פְּנָה שְׁמֵאלָהּ בְּעֻקוֹל חֵד. שְׁנֵי סוּסֵי
הַפּוֹנֵי נִהְדָּפוּ שׁוֹב זֶה לְעַמַּת זֶה.

בוֹם! הִישָׁבֵן הַמְנַמֵּר שְׁחוֹר־לְבָן שֶׁל בִּיסקוויט הִתְנַגַּשׁ
בְּחִזָּקָה בִּישְׁבָּנוּ הַחוּם שֶׁל שׁוֹקוּ.

"אוֹף! שׁוֹב אֵתָה עִם הַמְכוֹת שְׁלֵךְ!" נָצַף שׁוֹקוּ בְּחִבְרוֹ.

"וְגַם הָרִיחַ שְׁלֵךְ לֹא מִשָּׂהוּ, בִּיסקוויט!"

"שְׁלֵךְ בְּעֵצְמָךְ!" עָנָה לוֹ בִּיסקוויט בְּזַעַף וְהִסְתַּעַר
לְעֵבְרוֹ. לְמַרְבָּה הַמְזֵל הָיָה חֶבֶל הַקְּשִׁירָה שֶׁלוֹ קָצָר
מְדִי.

אוֹלָה זָקָף אֵת רֹאשׁוֹ אֶל מַעֲבַר לְקִיר הָעֵץ, שֶׁהִגִּיעַ

לחצי הגלבה והפריד בינו לבין ביסקויט ושוקו. "תפסיקו לריב, ננסיים," הוא נהם.

שוקו נאנח. כן, אולה צודק. הם כבר עמדו יותר מדי זמן ברכב הזה שהוביל אותם אל ביתם החדש. המחשבה על כך הפיקה ממנו נחרת זעם. עוד לפני הנסיעה הוא החליט שלעולם לא יאהב את החנה החדשה שהבוסית קנתה. לעמת זאת הוא אהב מאוד מאוד את הבית הקודם שלו בדמביל, את היים ואת הרוח שלטפה את אפו.

"למה אתה מנחרר ככה?" שאל ביסקויט.

אָבֵל שׁוֹקוֹ לֹא רָצָה לְדַבֵּר עַל זֶה. כֻּלָּם יִלְעָגוּ לוֹ אִם
יִדְעוּ שֶׁכֶּבֶר עֲכָשְׂיוֹ הוּא מִתְגַּעְגַּע הַבִּיתָה.
בִּיסְקוּיט חֲשָׂף בְּפָנָיו אֶת הַשָּׂנִים וְתַחַב אֶת הָאָף
בְּתוֹךְ רֶשֶׁת הַחֲצִיר הַתְּלוּיָה, שֶׁהַתְּנוּדָה לְפָנָיו אָנָּה
וְאָנָּה.

שׁוֹקוֹ נֹסֶה לְגַרֵּד עִם הַחֹטֶם אֶת הַצֹּד
הַיְמָנִי שֶׁל גּוֹפּוֹ, אָבֵל לֹא הִצְלִיחַ
לְהִגִּיעַ. הוּא רָקַע עַל תַּחֲתִית
הַקְרוֹן בְּאַחַת מִפְּרִסוֹתָיו הַקְּטָנוֹת
הָאֲחוּרִיּוֹת. בּוֹם, בּוֹם!

"שֶׁקֵּט!" צָעַק הַנֶּהָג מִלְּפָנָיו.

שׁוֹקוֹ הִתְכַּוֵּץ בְּבִהְלָה. אָבֵל לֹא מִפְּנֵי
שֶׁהֵנָּה צָעַק, אֲלָא מִפְּנֵי שֶׁשָּׂנִיו שֶׁל אוֹלָה לְכַדּוֹ אֶת
אֲזָנוֹ הַשְּׂמָאֲלִית.

"אֵי, הוּא צָרַח וְנֹסֶה לְהִשְׁתַּחֲרַר.

"תְּפִסִּיק כְּבֵר לְעֲצָבֵן אֶת כָּלֵם כְּכֹה, " אִים אוֹלָה.

"טוֹב, בְּסִדֵּר, " רָטַן שׁוֹקוֹ, וְהִסּוּס הָעֲצוּם הִרְפָּה מִמֶּנּוּ
סוּף־סוּף. אוֹלָה הָרִי הָיָה הַבּוֹס שֶׁל כָּל הַהוֹלְכִים־עַל־
אֲרָבַע שֶׁל מִשְׁפַּחַת בְּלִימְלִיין, וְהוּא גַם הָיָה סוּס מִיּוֹחֵד
מְאוּד, כְּמוֹ שֶׁהַבּוֹסִית אֶהְבָּה לְסַפֵּר. לְגַזַּע שֶׁל הַסּוּס

הִזָּה נִשְׁקָפָה סִכְנַת הַכְּחָדָה. בְּעֵבֶר יָכְלוּ אַבּוֹת־אֲבוֹתָיו
שֶׁל אוֹלָה לְגָרוֹר עֲצִים מֵהִיעַר אוֹ לְמִשׁוֹךְ עֲגָלוֹת כְּבָדוֹת
שֶׁנִּשְׁאָאוּ שָׂכָר מִהִמְבִּשְׁלָה. אֲבָל בְּיָמֵינוּ? לֹא רַבִּים
עֲשׂוּיִים לְמִצּוֹא כִּיּוֹם שְׁמוֹשׁ לְסוֹס הַשְּׁלִזְוִיגִי הָעֵנֶק הִזָּה.
לְמַרְבֵּה הַמְזָל אוֹלָה לֹא הִתְפָּאֵר בְּעִבְדָּה שֶׁהוּא מִיַּן נְדִיר
שֶׁל סוֹס. הַרוֹזְנַת, לְעִמְתוֹ, הִיִּתָּה מְזַכֵּירָה דָּבָר כְּזֶה לְכָל
אֶחָד מֵהֶם מִבְּקָר עַד עֶרֶב, כִּי הִיא הִיִּתָּה יְהִירָה מְאוֹד.
שׁוֹקוּ פָּהֶק וְהִתְמַתַּח. תּוֹדָה לָאֵל שֶׁכָּבֵר לֹא הִיָּה
מְקוֹם לְסוֹסָה בְּרִכְבּ הַהוֹבְלָה, וְהַבּוֹסִית לְקַחָה אֶתָּה
אֶת הַרוֹזְנַת בְּנִגְרָר לְסוֹסִים. כֶּךָ נַחֲסָכוּ מֵהֶם תְּלוֹנוֹת
אִינְסוֹפִיּוֹת עַל הַנְּסִיעָה הַקּוֹפְצָנִית, עַל הַחֲצִיר הַגְּרוּעַ
וְעַל הָאֲוִיר הַמְּחַנֵּיק.

"אֵי, אוֹיפָה בְּכָלֵל נִשְׁאוּרוֹ כֹּל הָאֲחִיִּים?" שָׁמַע
שׁוֹקוּ אֶת טוֹנִי שׁוֹאֵל.

"אֶת זֶה הָרִי כֹּל אֶחָד יוֹדֵעַ, פּוֹנֵי־הָרִים נַחְרוּרִי
שֶׁכְּמוֹד, "קֵרָא בִּיסְקוּיֵט.

שׁוֹקוּ גִלְגַּל אֶת הָעֵינַיִם. טוֹנִי, הַסּוֹס מְגַזַּע הַפְּלִינְגֵר,
בּוֹדָאִי לֹא יִתֵּן לְדַבּוּרִים כְּאֵלָה לְעַבּוֹר בְּשִׁקֵּט.

"מוֹ אוֹמְרָת, מִינִי־בִיזְקוּיֵטוֹן?" עָנָה לוֹ טוֹנִי בְּקוֹל
רוֹוִי טִינָה.

"עזוב אותי", השיב ביסקוויט והפנה את אָזְנוֹ לְאַחֹר בְּזַעֵף.

זֶה כָּךְ אוֹפִינִי לְבִיסקוויט: קִדָּם הוּא מְקִנִיט, וְאַז הוּא נִעְלָב אִם הָאָחֵר מְשִׁיב לוֹ בְּאוֹתוֹ אֶפֶן. אִם לְהוֹדוֹת עַל הָאָמֶת, בִּיסקוויט אָכֵן הִיָּה קֶטֶן מְאוֹד (אֶפְלוֹ יוֹתֵר קֶטֶן מִמֶּנּוּ), אַבֵּל הוּא לֹא הִיָּה מִינֵי בִיסקוויט.

"דַּבֵּר כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ, טוֹנִי!" הִתְעַרַב שׁוֹקוֹ בְּשִׂיחָה. "הֲרִי שׁוֹם סוֹס לֹא מְצָלִיחַ לְהִבִּין אֶת הַפִּטְפוּטִים שְׁלֶךְ." "אוֹנִי מְדַבֵּר כְּמוֹ שְׁנֵי רְצָה," הִתְקַצַּף טוֹנִי. "אוֹתָם כּוֹכֵם מוֹרְגִיזִים לְגוֹמְרָה!"

"אֵתָה בְּעֶצְמָךְ מְרַגִּיז!" הִתְנַשֵּׁף שׁוֹקוֹ וְהֵלֵם שׁוֹב בְּכָל הַכּוֹחַ עִם הַפְּרֶסָה הָאָחֹרִית שְׁלוֹ כְּנִגַּד קִיר הָרֶכֶב. בְּתַגּוּבָה בָּלֵם הִנְהִיג בְּפִתְאוּמִיּוֹת, וְשׁוֹקוֹ נִהְדָּף שׁוֹב לְעֵבֶר בִּיסקוויט.

"הֵהוּלָךְ-עַל-שִׁתִּים שָׁם מְלַפְנִים הוּא רֹאשׁ-כְּרוֹב," אָמַר שׁוֹקוֹ וְנִסּוּג לְאַחֹר. "מִי בְּכָלֵל נָתַן לוֹ רְשִׁיּוֹן נְהִיגָה?" "תֵּאכַל מִשְׁהוֹ," הִצִּיעַ לוֹ בִיסקוויט. "זֶה מְרַגִּיעַ." שׁוֹקוֹ שָׂרָב אֶת שִׁפְתוֹ הַתְּחַתּוֹנָה קְדִימָה. "אֲנִי לֹא זָלְלָן כְּמוֹ טוֹנִי. וְחוּץ מִזֶּה יֵשׁ לִי מִצַּב רִיחַ רַע."

ביסקוויט פֿער לרוחה את העינים העגלות הכהות
שלו. "בגלל המעבר לבית החדש? אבל אתה הרי יודע
שזה חשוב! אחרת הבוסית הייתה צריכה למכור את
כלנו."

"זה בכלל לא נכון, מלמל שוקו וחמק ממבטו של
ידידו. "הכל היה בסדר שם."

"ביסקוויט צודק במה שהוא אומר, שוקו, סתר אולה
את דבריו מהצד, וטלטל את שפתו העליונה. אוי, אוי,
זה סימן שהוא מדבר ברצינות גמורה. "שום דבר כבר
לא היה בסדר, אבל נראה שאתה עדין לא מבין את
זה. אחרי שהבוס עזב את הבוסית, היא הייתה צריכה
לחפש עבודה אחרת. ורק בית-ספר אחד, רחוק מאוד
משם, היה זקוק למורה."

"מה יש לבוסית לחפש בבית-ספר? הרי יש לה
אותנו, מחה שוקו."

"אבל אתנו הבוסית לא מרויחה בכלל כסף!"
הסביר לו ביסקוויט. "או שאתה רוצה אולי להרויח
במקומה?"

שוקו נעץ בחברו מבט מבלבל. "איך אני יכול
להרויח כסף?"

"לְדַגְמָה, אִם תִּקַּח עַל הַגֵּב שְׁלֶךְ יְלָדִים שְׁלוֹמֵדִים
בְּבֵית-סֵפֶר לְרִכִּיבָה, " הֲצִיעַ אוֹלָה.
בִּיִּסְקוּיֵט גִּיחַד בְּלַעַג. " אוֹ אִם תִּקַּח אֲנָשִׁים לְטִיּוֹלִים
בְּכִרְכָּרָה."

שׁוֹקוֹ כְּמַעַט נִחְנַק. לְהִרְתֵּם לְכַרְכְּרוֹת אוֹ לְשֵׂאת עַל
גְּבוּ יְלָדִים שְׁלוֹמֵדִים לְרִכּוֹב - אֵיכֶס, זֶה נוֹרָא! הֲרִי זֶה
מֵאֲמָץ גָּדוֹל מִדִּי! לֹא, אִם כִּכָּה אֶז לְהִרְוִיחַ כֶּסֶף זֶה
מִמֶּשׁ לֹא בְּשִׁבִילוֹ.

"אֲתָה רוֹאָה, " קִבַּע אוֹלָה. "לִכֵּן אֲנִיחֶנּוּ צָרִיכִים לְעִבּוֹר
לְבֵית אַחֵר. כְּדִי שְׂיִהְיֶה לָּהּ נְעִים וְנוֹחַ גַּם בְּהַמְשָׁךְ!"
שׁוֹקוֹ לֹא מִמֶּשׁ הַסִּכָּים עִם דְּבָרָיו שֶׁל אוֹלָה, אֲבָל
הִחְלִיט לֹא לְהִתְוַכַּח וּמִשָּׁךְ לְעֲצָמוֹ בְּכָל זֹאת עוֹד כְּמָה
גִּבְעוּלִים שֶׁל חֲצִיר מִהֲרֻשֶׁת. זְמַן-מָה לְעִסּוֹ כְּלָם חָרַשׁ
וְשִׁתְּקוּ.

רָכַב הַהוֹבְלָה הַטְּלֵטֵל לְאָרְכוֹ שֶׁל כְּבִישׁ מִתְּפֹתֵל,
וְהֵם נִעְזְרוּ בְּפִרְסוֹתֵיהֶם כְּדִי לֹא לְפוֹל. וְאַז הִנְהִיג צָפֵר
פְּתָאוּם, פָּנָה יְמִינָה וְעֲצָר. הַמְּנוּעַ כְּבָה. שׁוֹקוֹ וּבִיִּסְקוּיֵט
הִבִּיטוּ זֶה בְּזֶה. הֵם הִבִּינוּ שְׁהַמְסַע הַסִּתִּימִים.

"הִגְעֵנוּ!" צָהֵל בִּיִּסְקוּיֵט, וּמִיִּשְׁבָּנוּ נְמַלֵּט צָלִיל -
פּוֹפֶסְסוּ!

אבל הפעם זה לא הפריע לשוקו. הוא שמע נביחות רמות מבחויץ. "זה ברונו", הוא קרא וטופף הלוך ושוב. בין ההולכים-על-ארבע, ברונו היה החבר הכי טוב שלו אחרי בסקוויט.

"תפסיק כבר עם כל ההתרגשות הזאת", רעם אולה לעברו. אבל הפעם היה קשה להשתלט אפלו על טוני. הוא צהל ומשך בחבל שלו.

"שקטטט!" צעק אולה, הפנה את אזניו לאחור וחשף בפני כל את שניו. שוקו כנס את ראשו. עכשיו כדאי להזהר, כי הסוס הענקי הזה כועס באמת. והפרסות שלו, שהיו גדולות כמו צלחות של מרק, יכולות לשכנע כל אחד במקרה הצורך!

אט-אט נפתח כבש הרכב וקולה המכר של הבוסית ברה אותם. "ברוכים הבאים לבית החדש שלנו!"

הה! שוקו היה מעדיף לותר על כל הענין הזה של הבית החדש! ואף על פי כן הוא הצטרף לצהלות ולצניפות הנרגשות שהשמיעו חבריו. כי בכל זאת, כל דבר היה טוב יותר מהצטופפות בתוך רכב ההובלה הזה. "איך נוציא את החיות האלה מהרכב, גברת בלימליין?" הוא שמע את הנהג שואל.

שוקו כּוֹץ אַת הַנְּחִירִים שְׁלוֹ. אֵיזָה אִישׁ זֶה, שְׁלֹא
 יוֹדֵעַ שׁוּם דְּבָר! הוּא לֹא יוֹדֵעַ לְנִהוּג כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ
 בְּמִשְׁאֵית, וְנִרְאָה שְׁאִין לוֹ גַם שְׂמִיךְ שֶׁל מְשֻׁג בְּסוּסִים.
 בְּרוּר שְׁכֵלֶם יִצְעְדוּ הַחוּצָה עַל הַרְגָלִים שְׁלֵהֶם עִם
 הַפְּרָסוֹת, אֵיךְ אֶפְשֶׁר בְּכֻלָּל אַחֲרֵת?
 "אֲנִי אֲשַׁחֲרֶר אֶת הַחֲבָלִים," הִסְבִּירָה הַבוֹסִית לְאִישׁ,
 "וְאֵז סוּסֵי הַפּוֹנֵי יִצְאוּ הַחוּצָה בְּעֶצְמָם."
 "בְּעֶצְמָם?" קוֹלוֹ שֶׁל הַנְּהוּג רָעַד.
 הַבוֹסִית צָחָקָה. "אַל תִּדְאַג, הֵם לֹא יִבְרָחוּ. הַסוּסִים
 שְׁלֵי תְּמִיד מִתְנַהֲגִים יָפֵה."
 "נְכוֹן מְאוֹד," נָשַׁף שׁוֹקוֹ. "תִּכְכֶּה נִרְאָה לוֹ אֵיךְ אֲנִחֲנוּ
 מִתְנַהֲגִים יָפֵה."
 בִּיסְקוּיט צָהֵל בְּשִׂמְחָה.
 לִידָם הוֹפִיעַ רֵאשָׁה שֶׁל הַבוֹסִית, עֶטוּר תְּלַתְּלִים
 בְּלוֹנְדִינֵיִם. שׁוֹקוֹ רָחַח אוֹתוֹ בְּאִשֶׁר. אָבֵל עֵינֵיהָ
 הִכְפִּלוֹת שֶׁל הַבוֹסִית הִבִּיטוּ בּוּ בְּרִצְיִנוֹת, וּמוֹל הָאֵף
 שְׁלוֹ פִּזְזָה אָנָה וְאָנָה אֶצְבַּע מוֹרְמֵת: "בְּבִקְשָׁה לְצִאֵת
 בְּצוּרָה מְסֻדָּרֵת וּמְתֻרְבֶּתֶת, רְבוּתִי! טוֹנֵי וְאוֹלָה יוֹצְאִים
 רֵאשׁוּנִים, וְאַתֶּם אַחֲרֵיהֶם."
 "שְׂמַעְתֶּם אֶת מָה שֶׁהַבוֹסִית אוֹמְרֵת?" נָהֵם אוֹלָה

בְּנִימָה שֶׁל אֲזֵהָרָה מִמְרוֹמֵי רֹאשׁוֹ אֶל רֹאשׁוֹ שֶׁל שׁוֹקוֹ.
"בְּצוּרָה מְסֻדָּרָת וּמְתַרְבֶּתֶת!"

"בְּרוּרוֹ," צָנַף שׁוֹקוֹ וְשָׂאָף אֲוִיר מִבְּעַד לְנִחְיָרָיו. הִזְיָה
שֵׁם רִיחַ שֶׁל עֵשֶׁב וְשֶׁל אֲדָמָה. הוּא קִנּוּה שִׁישׁ לָהֶם פֶּה
לְפָחוֹת אֲרוּה נּוֹחָה וְנִעִימָה וְאָחוּ שְׂאֲפָשֶׁר לְהִסְתּוֹכֵב
וְלִרְעוֹת בּוֹ, וְהִחְלִיט לְצֵאת בְּהִקְדָּם הָאֲפָשָׁרִי לְתוֹר אֶת
הַסְּבִיבָה. חוּץ מִזֶּה, הוּא חִיב לְהַגִּיד שְׁלוֹם לְלוֹטָה.
אֲבָל אֵיפֹה הִיא בְּעֵצָם?

מִחֲשֻׁבוֹתָיו נִקְטְעוּ לְשִׁמְעַ צְעֵדֵיהֶם הַמְהֵדְהֵדִים שֶׁל
אוּלָּה וְשֶׁל טוֹנִי, שֶׁצָּעְדוּ בְּמוֹרֵד כְּבֶשׂ הֶרֶכֶב. לְאַחַר מִכֵּן
דִּחְפָּה הַבוֹסִית הַצָּדָה אֶת קִיר הַהִפְרָדָה, וְשׁוֹקוֹ רָאָה
לְפָנָיו חֲצָר מְרֻצֶפֶת וְכֻמָּה מִבְּנִים.

"קְדִימָה!" הַבוֹסִית טְפָחָה עַל הָאֲחוּרִים הָעֵגְלָגְלִים
שֶׁל כָּדֵי לְדַרְבֵּן אוֹתוֹ.

שׁוֹקוֹ צָעַד בְּמוֹרֵד הַכְּבֶשׂ, וְאַחֲרָיו בִּיסְקוּיֵט. בְּצֵד
עֵמֵד הַנְּהָג, שְׂאֲחָז בְּמוֹט אֲרוֹךְ צְמוּד לִחְזוֹהוּ.
"נִרְאָה לוֹ שְׂאֲנַחְנוּ נוֹשְׁכִים?" שָׂאֵל שׁוֹקוֹ.
בִּיסְקוּיֵט צָנַף, מְשַׁעֲשֵׁעַ. "יְכוּל לְהִיּוֹת!" הוּא צָהֵל
וְקִשְׁת אֶת גְּבוֹ.

"אֲאֵאֵאֵאֵאֵ! גְּבַרְת בְּלִימְלִיין, תְּרֵאֵי מָה הַסּוֹסִים

עושים!" האיש כָּשֶׁל לְאַחֹר
וְנָחַת עַל אַחֲרָיו, הַיֵּשֶׁר
לְתוֹךְ עֵרְמָה שֶׁל גְּלִילֵי סוּסִים
טְרִיִּים. שׁוֹקוֹ צָהֵל עַד שֶׁכִּמְעַט

הַתְּפוּצָצָה לוֹ הַבֶּטֶן. נִרְאָה שְׁטוּנֵי לֹא הָיָה מְסַגֵּל
לְהִתְאַפֵּק, וְכוּן אֶת הָעֵרְמָה שֶׁלוֹ כִּךְ שֶׁצָּנְחָה בְּדִיוֹ
בְּמָקוֹם הַנָּכוֹן!

הַבוֹסִית סִלְקָה אוֹתָם הַצָּדָה, צָחֵקָה וְעִזְרָה לְנִהַג
לְקוּם. "אַל תִּדְאָג, הֵם רַק קִצָּת שׁוֹבְבִים."

שׁוֹקוֹ נֶעֱמַד עַל הַרְגְּלִים הָאַחֲרוֹרִיּוֹת שֶׁלוֹ וְחָתַר בְּרַגְלָיו
הַקְּדָמִיּוֹת בְּאִוִיר. נָכוֹן מְאוֹד, הֵם רַק קִצָּת שׁוֹבְבִים. כִּמָּה
נִפְלָא שְׁאֵפֶשֶׁר שׁוֹב לְהִתְנוּעֵעַ כָּכָה! מְרַב שִׁמְחָה הוּא
בְּצֵעַ גַּם כִּמָּה קְפִיצוֹת חֲמוֹר. הַנִּהַג הַבֵּיט בּוֹ בְּבִעֲתָה.
הוּא מְהֵר לְסִגּוֹר בְּחִזְרָה אֶת כֶּבֶשׂ הַמְטָעֵן וְלְהִסְתַּלֵּק
מִהַחֲנִה עִם הַמְשָׁאִית שֶׁלוֹ.

שׁוֹקוֹ נָשֵׁם נְשִׁימָה עֲמָקָה וּפְהֵק מְכַל הַלֵּב. הַלְוֹאֵי
שֶׁהָיָה יְכוֹל פָּשוּט לְהִשְׁתַּרֵּעַ לוֹ וְלַחֲסוֹף תְּנוּמָה קְלָה!
"הָאוֹ-הָאו!" נִשְׁמַע קוֹל לְפָנָיו. "לֹא חֲשַׁבְתָּ שְׁכַדָּאי
לְהַגִּיד שְׁלוֹם כְּשֶׁאַנְחֵנוּ נִפְגָּשִׁים כָּאֵן שׁוֹב?" עֵינָיו
הַכְּהוֹת שֶׁל בְּרוּנוֹ הַבֵּיטוֹ בּוֹ בְּתוֹכָהּ.

שוקו הרכיז את ראשו וסמן את אפו בפרותו של
ברונו. הכלב התנער.

"טוב, מספיק," הוא נהם. "איך הייתה הנסיעה?"
"ככה ככה," ענה שוקו. "ואיך נראה לך המקום הזה?"
ברונו סובב את ראשו אנה ואנה, כאילו רצה לבחון
הכל טוב-טוב בעיניו.

"ככה ככה," הוא ענה והשתרר משם.
"תשובה נהדרת ממך! אז עכשיו הכל ברור!" שוקו
עקב אחרי חבירו במבט מבלבל. ברונו רץ לעבר בית
המגורים. הבית נראה ישן למדי. פה ושם נגלה לעיניו
של שוקו תריס תלוי באלכסון על ציריו, ובמקומות רבים
הצבע כבר התקלף. שוקו הרים את ראשו והפנה את אذניו
לכל הכוונים. איפה בעצם ביסקויט וטוני? הם לא יכלו
להתרחק יותר מדי. אולי כדאי שיחפש אותם מאחורי
הסככה הישנה? הוא יצא לשם בצעדים נחרצים.

סוף-סוף הוא יכול שוב לרוץ! הוא צנף מרב שמחה
ודהר כמו סוס מרוץ אל מעבר לפנה. אף אחד לא יכול
לרוץ מהר כמוהו!

אההה! שוקו עצר עצירה פתאומית, אבל אחר את
המועד. הוא התנגש באחורים של ביסקויט.

"היי, למה אתה עומד כאן כמו דחליל?"
ביסקויט לא הגיב כלל. שוקו הביט מבלבל בגבו.
נראה שמשהו נטל מחברו את יכולת הדבור.

משהו שהוא לא יכול להסיר ממנו את
מבטו.

"פרחח!" נשמע פתאום קול
קרקור. "איזה פוני טפש ודוהה!"
שוקו זקר את אפו מעל לישבנו של
החבר שלו, ורחרח. "איכס, תרנגלות!"

"מה חשבת לעצמך?" נשמע קול
חורקני מתנשא בתשובה. "אתם הטמבלים שהיו
אמורים לבוא לכאן?"

"אנחנו לא טמבלים, קרקרניות מטפשות!"
שוקו נדחק ועבר את ביסקויט. מול חברו
נצבו זקופות שלוש בעלות כנף. הן נראו קצת
מבגרות והיו די ממרטטות. למרות זאת הן זקפו בגאונה
את צוואריהן אל על ונקשו בזעף במקוריהן.

שוקו פער את לעו כמו פוני-דרקון פראי.
התרנגלות צוחו בקולי קולות ורצו משם
בנפנוף פראי של כנפיהן.

נוצות חומות התעופפו באויר. שוקו דלק בעקבותיהן.
לצער הרב, הגברות המחרידות האלה עם הנוצות
הצליחו ממש ברגע האחרון להגיע לבית התרנגלות
שלהן ולעלות בסלם. איזה ביש מזל!
"טמבלו!" - "טמבלו!" - "טמבלו!" - נשמעו קרקורים
מלמעלה.

"עוד נחזיר להן על זה מתישהו, נחרר שוקו אל
חברו, שהשתרף אחריו. "כשהן ממש לא יחכו לזה!"
ביסקויט הנהן. פופסס!

"איזה חזיר!" שוקו צבט את כתפו בשניו.
ביסקויט גחך לעמתו במבט שובבי, נער את הרעמה
הלכנה-שחורה הפרועה שלו וחצה את החצר בריצה.
"תפוס אותי!"

אבל לשוקו לא היה שום חשק לשחק תופסת. הוא
המשיך לעמוד והביט סביבו. איפה הארנה פה? הוא
קנה מאוד שלא בסככה הישנה-נושנה ההיא, זאת
שהוא דהר על פניה קדם. מאחורי בית התרנגלות הוא
גלה אחו דשן. לפחות דבר אחד מבטח להם כאן: עשב
טעים לזלילה! עיניו נדדו הלאה, לצד שמאל, והוא
התכוץ בבקלה. יכול להיות שליד בית התרנגלות הוא

רוֹאֵה מִשֶּׁהוּ דוֹמָה לְמִגְרֵשׁ רְכִיבָה? הַמָּקוֹם נִרְאֶה חָשׂוּד
בְּהַחֲלֵט, אֲבָל שׂוֹקוֹ לֹא רָצָה לְהִתְרַגֵּשׁ יוֹתֵר מִדִּי. מֵעֵבֶר
לְגֵדֵר שֶׁל מִגְרֵשׁ הֶרְכִיבָה נִצָּב בֵּית הַמְּגוּרִים. כִּמָּה
חִלּוּנוֹת הָיוּ פְּתוּחִים וּוִילוּנוֹת סִסְגוֹנָיִים הִתְנוֹפְפוּ שָׁם
בְּרוּחַ. נִרְאֶה שֶׁהַבּוֹסִית וְלוֹטָה כָּבֵר הִתְמַקְּמוּ בְּנוֹחוֹת.
בְּנִחְיָיו עָלָה רִיחַ שֶׁל גְּזָרִים וְשֶׁל תְּפוּחֵי-עֵץ. מִנֵּין
הַגִּיעַ הַרִיחַ הַזֶּה? שׂוֹקוֹ חָלַף בְּרִיצָה עַל פְּנֵי מִגְרֵשׁ
הֶרְכִיבָה, וְרַחֲרַח. הַרִיחַ נָשַׁב לְעִמְתּוֹ מִגֵּנַת יָרֵק. פִּיּוֹ שֶׁל
שׂוֹקוֹ הִתְמַלֵּא רִיר.

בִּיסְקוּיט הוֹפִיעַ שׁוֹב לִידוֹ, מִתְנַשֵּׁף וְגוֹנֵחַ. "אֵתָּה לֹא
רוֹצֶה לְשַׁחַק תּוֹפְסוֹת?" הוּא שָׁאַל בְּאַכְזָבָה.
אֲבָל לְפָנָי שֶׁשׂוֹקוֹ הִסְפִּיק לְעֵנוֹת לוֹ, נִשְׁמַע קוֹלוֹ שֶׁל
אוֹלָה מְאַחֲרֵי גְבוֹ. "אַתֶּם מְחַפְּשִׁים אוֹתָנוּ?"
שׂוֹקוֹ פָּנָה לְאַחֹר. מִתּוֹךְ אֶחָד מִחִלּוּנוֹתָיו שֶׁל הַמְּבִנָּה
שָׁלִיד הִסְכָּכָה הַגִּיחַ רֹאשׁוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל אוֹלָה.
"בְּרוּרוֹ!" שָׁם, אִם כֵּן, נִמְצָאת הָאֲרוּהָ. סוּף-סוּף הוּא
יוֹכֵל לְשַׁכַּב עַל הַקֶּשׁ הֶרֶךְ בְּתֵא שְׁלוֹ. שׂוֹקוֹ צָעַד אֶל
דֵּלֶת הָעֵץ שֶׁלִיד חִלוּנוֹ שֶׁל אוֹלָה, וְהִדִּף אוֹתָהּ לְרוּחָהּ.
בִּיסְקוּיט נִדְחַק פְּנִימָה אֲחֵרִיו.
הַרוֹזְנַת זָקְרָה לְעִמְתָם בְּזַעַף אֵת רֹאשָׁהּ הַחֲנָנִי,

ועקמה את נחיריה. "מה אתם מחפשים כאן?" היא
שאלה בהתנשאות.

"יפה מצדך שאת שמחה לראות אותנו, גברתי
הרוזנת!" שוקו שרט את האדמה באחת מפרסותיו
הקדמיות, כאלו התכונן להשתחוות.

"הבוסית מחפשת אתכם, נחרר אולה בפה מלא.
אז לכו, תסתלקו מכאן כבר," נשפה הגברת
הסוסה.

"ואיפה אנחנו נגור?" שוקו נסה להציץ אל מעבר
לקיר התא שלה, אבל הוא היה נמוך מדי והקיר היה
גבוה. הרוזנת הפנתה את אזניה לאחור ונעצה בו מבט
מאיים. הוא נמלט בחזרה למקום מבטחים.

"איזה מזל שלא כאן בפנים." שניה של הסוסה
בהקו לעמתו.

"פפפפ!" שוקו פנה לאחור. "אולה, איפה התאים
שלנו?"

"סוסי הפוני ישנים בחוק, הודיעה הרוזנת בבוז.
שטיות!" זעם שוקו. "אולה, אולי גם אתה תגיד
משהו?"

אולה הניד את ראשו. "אני לא רואה כאן תאים

שִׁיכּוּלִים לְהִיּוֹת שְׁלָכֶם. לְיָדַי יֵשׁ עוֹד תָּא אָחָד, אֲבָל
הוּא מְלֵא גְרוּטָאוֹת."

שׁוֹקוֹ הִרְגִישׁ צְבִיטָה בְּלֵב. זֶה הָיָה כָּל כֹּף לֹא הוֹגֵן.
"אֲנִי רוֹצֵה לְחַזֹּר לְדַמְבִּיל," הוּא זָעַק.

הוּא לֹא הִסְפִּיק לְהַבִּיעַ אֶת מְלוֹא הָאֲכֻזָּבָה וְהַזְעַם
שֶׁהִרְגִישׁ, כִּי מִבְּחוּץ קָרָאָה הַבוֹסִית: "שׁוֹקוֹ, בִּיסְקוּיט,
אֵיפֹה אַתָּם?"

שׁוֹקוֹ הִדַּק אֶת שְׁפָתָיו זוֹ לְזוֹ בְּתַנּוּעָה נְחָרְצָת. הוּא
לֹא יַעֲנֶה לָּהּ, לֹא, בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן. שֶׁהִיא תִּלְךָ לְחַפֵּשׂ
אוֹתָם.

דָּלַת הָאֲרוֹה נִפְתְּחָה לְרוּחָהּ, וְלוֹטָה רָצָה פְּנִימָה.
"הִנֵּה אַתָּם, בְּרַחֲנִים! אַתָּם צְרִיכִים לְלַכֵּת עִכְשָׁיו לְבֵית
הַחֲדָשׁ שְׁלָכֶם," הִיא נִזְפָּה בָּהֶם בְּחֶבֶה.

"אֵף אָחָד לֹא אָמַר לָנוּ," רִטֵּן שׁוֹקוֹ. אֲבָל הוּא לֹא
הָיָה יָכוֹל לְהִמָּשֵׁךְ לְרִטוֹן, כִּי לוֹטָה חִבְּקָה אוֹתוֹ
בְּזִרְעוֹתֶיהָ וְהִדְבִּיקָה לוֹ נְשִׁיקָה קוֹלֵנִית עַל הַמִּצָּח.
הַשָּׁעַר הַבְּלוֹנְדִינִי הָאֲרָךְ שֶׁלָּהּ צָנַח כְּמוֹ וִילּוֹן עַל פְּנָיו.
"סוֹף־סוֹף אַתָּה כָּאוֹן!" הִיא צָהָלָה.

שׁוֹקוֹ לָקַק אֶת יְדֶיהָ. לוֹטָה הִיטָה בְּלִי סִפֵּק הָאֶהוּבָה
עָלָיו מִבֵּין הַהוֹלְכִים־עַל־שֵׁתִים!

ביסקוויט דחיק בינייהם אַת ראשו בקנאַה, ומוכּוּן שגם
הוא זכּה בחבוק אהבה עולץ.

"אוף, סוסי הפוני העקשנים האלה!" הבוסית צצה
שם, מתנשמת ומתנשפת, ואחזה ברעמתו של שוקו.
"תמיד צריך לחפש אתכם."

היא משכה אותו אחריה אל מתחם מגדר. "זה הבית
החדש שלכם!" הבוסית פתחה את השער.

מה??? כשחלף על פני המתחם המגדר הזה,
הוא חשב שהוא מיעד לתרנגלות! אכל שום גברות-
תרנגלות לא קרקרו שם. במקום תרנגלות עמד שם
טוני חברו ולעס בהנאה מתוך מתקן ההאכלה, שהיה
מלא בחציר. שוקו נעץ את פרסותיו באדמה. אפלו
עשרה סוסים לא יצליחו להכניס אותו לשם!

"אני רוצה ללכת לארוה של אולה ושל הרוזנת,
הוא צנף בזעם. "גם אני רוצה תא שיהיה רק שלי!"

רק המטאטא שהבוסית אחזה פתאום בידה שכנע
אותו. באזנים נטויות לאחור הוא פסע לתוך המתחם
המגדר, נעמד ליד טוני ונשף לתוך החציר.

"שוב קבלנו את הארוה הכי מטמטמת שיש", הוא
רטן. "ובעצם זאת בכלל לא ארוה!"

"די, מוספיק כפר", אמר לו טוני וצחקק. "העקר
שיש לנו בה אכל טוף!"
"טעים!" מצימן ביסקויט בשפתיו אחרי שהצטרף
אליהם. טוני נחרר בהסכמה.
שוקו שתק, אבל בלבו חשב שידידיו צודקים.
החציר היה לגמרי לא רע.
זמן קצר לאחר מכן הביאה לוטה תפוחים, גזרים
ואת מנת שבלת השועל שלהם לערב, ופזרה קש בתוך
מחסה שיועד להיות מקום השנה שלהם. המחסה
היה דומה לתא ענקי, אבל עם שלושה קירות בלבד,
וגג. כמה קורות כבר נטו שם על צדן. שוקו נאנח. טוני
וביסקויט צהלו לאות תודה, אבל הוא המשיך לרטון.
אפילו הדגדוגים העדינים של לוטה מאחורי אָזניו לא
הצליחו לנחם אותו הפעם, אף על פי שבדרך כלל אהב
אותם מאוד והיה יכול להתענג עליהם במשך שעות.
לאחר מכן הוא עמד בין ידידיו הישנים ובהה
בחשכה. מה הוא לא היה מוכן לתת כדי להיות עכשיו
שוב בדמביל! שוקו נאנח בצער עמק אל תוך הלילה.
הוא חשב על הדהירות הפראיות עם לוטה לאורך
החוף, ועל הארונה המפנקת שהיתה עד כה הבית

שְׁלֵהֶם. וְאִזּוּ הוּא נִשְׁבַּע לְעַצְמוֹ: הוּא אֵף פַּעַם וּבְכָל־ל
לֹא יֵאָהֵב אֶת הַחֲוָה הַזֹּאת כְּאֵן! גִּשְׁם הַתְּחִיל לְרִדֹת
וְהוּא נִעְשָׂה מְנַמְנֵם. אֶט-אֶט נִעְצְמוּ עֵינָיו. הַכֹּל כְּאֵן
מְעַצְבֵּן כָּל כֶּה!

